

ق

Горски се беше върнал от Срещата и реши да се разходи по слънчевата главна улица на града, където сега го бяха настанили. Наблюдаваше хората и не можеше да повярва: те се усмихваха, имаше влюбени двойки, които се държаха за ръце, някои бутаха колички с бебета. Купуваха си сладоледи, дрехи, бургери от веригите за бързо хранене.

И всичко това изглеждаше толкова невинно и чисто в сравнение с темите и информацията, които бяха обсъждани само преди няколко часа на Срещата, че Горски се чувстваше като изчадие, долетяло направо от пъкъла, което няма право да се разхожда под това светло и топло слънце.

Докато крачеше, Горски очакваше като че ли нещо да го накаже. Да долети кълбовидна мълния или тежък предмет да му падне върху главата, някой да го хване за ревера и да го разтърси, да му изкрещи в лицето. Обаче не. Нищо такова не стана. Само една птица прелетя над него. Летеше в правилната посока: от гърба му – напред и, ако беше дървен грък, щеше да си каже, че това е добро знамение.

Всъщност Горски си каза, че е добро знамение. Обичаше такива дреболии.

После се замисли дали вече могат да произвеждат дронове, които по нищо да не се отличават от градските гълъби. След това се изсмя сам на себе си, като си каза, че, ако искат да го следят, а те сигурно отдавна го правят, имат далеч по-сигурни и евтини методи от това.

- Просто един следобед, бе, човек – полунаглас си се скара сам, – един обикновен неделен следобед, в който птиците са птици, хората пият капучино, без това да означава нищо друго, слънцето свети, паважът е сух и в това няма никакъв подтекст.

После седна в едно кафене с плетени столчета и изглед към Океана.